

§ 176, at Ransgning uden forudgaaende Retskjendelse kan finde Sted 1) naar en Person efterrettes, der er truffen i Udsørelse af Forbrydelsen eller paa friske Spor eller som er undvegen efter at være paagyeben; og 2) og ellers, naar der er Grund til at antage, at Diemedet vil forspildes, hvis Kjendelse skal opvantes. Denne Sætning, at Ransgning, altsaa Husundersøgelse, kan foretages uden Retskjendelse, saaløste Politiet finder, at der er Grund til at se bort fra en Retskjendelse, fordi Diemedet formentlig ellers vilde forspildes, forekommer det mig kan give nogen Anledning til Frygt for, at den vil gjøre Forfkriften i Grundlovens § 81 saa temmelig illusorisk. Jeg vil ikke sige, at denne Bestemmelse strider imod Grundlovens § 81, det gjør den paa ingen Maade, thi der staar jo i § 81, at en Lov kan hjemle en Undtagelse fra den Sætning, at Husundersøgelse ikke maa foretages uden efter en Retskjendelse; men naar man giver Loven, som hjemler Undtagelse, en saadan Udstrækning, at Politiet kan gjøre en Undtagelse og altsaa foretage Husundersøgelse uden Retskjendelse, saa øste det kan sige: Ja, det vare vi nødt til, thi ellers vilde Diemedet forspildes, saa siger jeg, kan der være nogen Frygt for, at en saadan Bestemmelse vil medføre, at Grundlovens § 81 i det Væsentlige bliver illusorisk. Jeg er derfor ikke istand til paa dette Punkt at se noget Fremskridt i Lovforslaget ligeoverfor den bestaaende Tilstand; jeg kunde snarere være tilbøielig til at se et Tilbagefærd. — Jeg har opfaftet mig selv det Spørgsmaal, om det skulde være Meningen, at den strenge Regel i Danske Lov 1—15—1 skal blive ved at bestaa, den bekjendte Regel, som gaar ud paa, at, naar en Siget først har afgivet en Tiltaeelse, kan han ikke med nogen Retsvirkning tilbagekalde den, den vedbliver at afgive fuldt Bevis mod ham, medmindre den afbevises, eller dens Urigtighed dog i høi Grad sandsynliggjøres. Jeg bemærker i Forbigaaende, at i Danske Lov 1—15—2 indeholdes, som bekjendt, den Bestemmelse, at, sidder den Paagjældende i Fængsel og er i anden Mandts Bold og Uvang og bekjender Noget, som han siden, naar han kommer i sin egen Frelse, igjen benægter og fragaar, da bør saadan hans Bekjendelse ei være ham til Hinder eller Skade. Denne sidste Lovparagraf har man aldeles set bort fra, og jeg skal ikke komme ind paa, hvorvidt dertil har været tilstrækkelig Grund eller ikke; det ligger udenfor, hvad der hører hen under disse Forhandlinger. Med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt det er Lovforslagets Mening, at den strenge Regel i Danske Lov 1—15—1 skal bestaa eller ikke, da har jeg ikke fundet nogen anden Bevisførelse af dette Spørgsmaal end den, som man kan sige indeholdes i Lovforslagets § 307, 2det Stykke, om den fri Bevisbedømmelse. Man vil efter Indholdet af denne Paragraf, hvor det hedder, efterat der først er nævnt nogle nærmere

Regler, at „øvrigt er Afgjørelsen ikke bunden ved Lovregler, men træffes efter fri, paa samvittighedsfuld Prøvelse af det Fremførte beroende Overbevisning“, vistnok kunne sige, at det efter Omstændighederne i enhver Sag beror paa Dommerens Skjøn, om han vil antage den Sigtede for bunden ved en Bekjendelse, som han tidligere har afgivet, uagtet han har tilbagekaldt den, eller ikke. En Dphavelse af Reglen i 1—15—1 har jeg ikke kunnet finde i det foreliggende Lovforslag, og en Bestemmelse desangaaende vilde maatte ikke heller stemme med de Synspunkter, hvorefter Lovforslaget i det Hele er anlagt. Men selv om den fri Bevisbedømmelse i dette Tilfælde maatte kunne siges at medføre et Gode, tror jeg dog, at der ogsaa paa den kriminelle Procesens Omraade herom gjælder det Samme, som jeg tillod mig at udtale, da vi havde Lovforslaget angaaende den borgerlige Retspleie til Forhandling. Det vilde vistnok være aldeles forfæilet, dersom den Opfattelse skulde danne sig og gjøre sig gjældende, at det nu for Fremtiden efter den fri Bevisbedømmelse kun kom an paa en mere subjektiv Overbevisning, paa at de paagjældende Dommere troede og i deres Samvittighed holdt sig overbeviste om, at Vedkommende i Virkeligheden havde begaaet den ham paafigtede Forbrydelse, uden at man dog kunde sige, at noget fuldkomment Bevis i saa Henseende forelaa. Jeg miskjender ikke, at det sikkert ikke har været Lovforslagets Mening at opfatte Reglen om den fri Bevisbedømmelse paa denne Maade; men et andet Spørgsmaal er, om de Regler, som Lovforslaget har, kunne afværge og forhindre, at en saadan Opfattelse ikke nu og da maatte kunne gjøre sig gjældende, og jeg anser dette for særdeles uheldigt, og det baade for de juridiske Dommere Vedkommende og for Rævningsdommernes Vedkommende. Med Hensyn til begge tror jeg, at Reglen vedblivende maa være den, at et Bevis, som kan fælde nogen Mand, ikke kan siges at være tilstede, undtagen der efter Fornuftens og Erfaringens Regler ikke kan være nogen Tvivl tilbage om, at han virkelig har begaaet den Handling, som han sigtes for, navnlig naar der er Tale om Straffeanfvar. Med Hensyn til Rævningserne, som efter Udfæstet jo i visse Tilfælde skulle medvirke ved Landsretsdommernes Afgjælse, ere enkelte Medlemmer og navnlig da det ærede Medlem for Alborg (H. Steffensen) kommet ind paa Spørgsmaalet om, hvorvidt Indførelse af Rævninger i det Hele taget er anbefalelig eller ikke. Det Spørgsmaal hører efter min Opfattelse nærmest ind under Forhandlingen af det Lovforslag, som vil komme paa Dagsordenen efter det foreliggende, nemlig Lovforslaget om Domsmagtens Ordning, og jeg skal derfor her lade dette Punkt ligge. — Jeg kommer dernæst til Spørgsmaalet om, i hvilke Sager Rævninger skulle medvirke, og hvorledes denne Medvirkning nærmere skal foregaa. Med Hensyn til det første